

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

סערה בבוט תה

משהו בהבעת הפנים של החזאים היה רציני ונחוש, אז הודעתי לגברת הראשונה שהפעם לא יתפסו אותנו לא מוכנים

ארמה, שעועית לחמין, ארגו פיתות, ומקרר נוסף, שיעמוד קרוב לגנרטור. ליתר ביטחון קניתי בחנות גם מסור חשמלי, שבשעת הצורך יאפשר לי לנסר עצים להסקה, ותנור ברזל עם ארובה, שיועד לחמם בית שלם בעצים ואפשר להניח עליו גם פיתות. השמיים התקררו, אבל אני ידעתי שאני מוכן לגמרי. התקנתי בסלון מצלמת גו פרו, כדי שאם הסופה תפרוץ הביתה, יהיה לי סרט באיכות טובה להראות לביטוח, וגם אוכל למכור לזכייני הטלוויזיה חומר מצולם היטב.

בערב התחילה הסופה. הודעתי לגברת הראשונה שאין מצב שאני הולך למסיבת יום ההולדת של ערן, שבטוח תבוטל. זה בשוק הפשפשים ביפו, שנמצא קרוב לים ועלול להפוך עכשיו לשוק הרגים. אין לנו מכונת גבוהה, ואני מפחד שהגלים של גמל יפו ישטפו לנו את הרכב (כולל רחיצה פנימית). רעייתי אמרה שאני קצת נסחף, היא בחוץ ואמנם יש קצת רוח ומטפטף, אבל לא צריך לעשות עניין. הזכרתי לה את המשפט: עדיף להיוורר מאשר להצטער. היא ענתה בפתגם: תרגיע, יא נודניק. בינתיים הגיעו תמונות מהמסיבה, וכולם נראו סופר שמחים ויבשים, כולל אלה שהצטטו למו מעשנים עם טיישירט ובוטל. צחקתי בלב, כי ידעתי שהם יגמרו את הלילה עם היפותרמיה באיכילוב.

הלכנו לישון עם הגנרטור עובד, כי לא התחשק לי להתעורר באמצע הלילה ולהתחיל למשוך את הכבל בחושך כדי להשאיר את הרדיאטורים עובדים. הקיטנה התלוננה שחם לה עם הגטקעס והמעיל במיטה, אבל שכנעתי אותה שהיא עוד תודה לי והשארתי את שלושת הרדיאטורים בחדר שלה עובדים.

בחדר שמעתי בומים חזקים. אמרתי לגברת הראשונה שלא תפחד, אני שומר עליה, ושבתמטבח יש חסקה למקרה שכל ההגנות יקרסו. אחר כך התברר שהבומים היו השיר החדש של סטטיק ובן אל, שהשכנים שמעו בקולי קולות. נרדמתי עם המון חששות, כשיד אחת מחזיקה בטלפון הלווייני ובשנייה אקרה זיקוקים, שקניתי פעם בחנות לאבי זרים של יאכטות. בבוקר השמש זרחה במלוא עוזה. חיבקותי את האישה ואמרתי לה שזהו, לא בטוח ששאר העולם בחוץ עדיין קיים, אבל אנחנו שרדנו את הסופה. ●

yairn@israelhayom.co.il

סימנתי וי על סעיף חשמל וטלפוניה, ואז צצה בראשי מחשבה נוספת. אם ניתקע במשך כמה ימים בסערה, יש בהחלט מצב ששירותי הכבלים לא יעמדו בלחץ. אני מכיר את הבנות שלי, והמחשבה שהן לא יוכלו להתעדרן במשך כמה ימים בהתפתחויות האחרונות אצל משפחת קרדשיאן עלולה להיות הרסנית לא פחות מהצפה של הבית.

כדי לא להתפס עם הממיר למטה, מצאתי באיזו חנות מערכת טלוויזיה הקולטת דרך צלחת לוויינית 400 ערוצי צי טלוויזיה מכל העולם. אמנם דווקא את הקרדשיאנו לא בטוח שיש בשירות הזה, אבל הנחתי שיהיה אפשר למצוא שם תחליפים ראויים וירודים לא פחות, וגם "האח הגדול" של אורבייג'ן יעשה את העבודה.

נזכרתי שבאחד מדיווחי החדשות מאזורים מוכי אסון ראיתי אנשים מפונים מבתיהם בסירות ובמסוקים, או ממתנינים על גג של ג'יפ בתוך שלולית ענקית. מסוק זה אולי קצת גדול עלינו, וגם ג'יפ אין לנו. אבל למה שלא נצטייד בסירה קטנה, שיכולה להכיל ולהשיט ארבע נפשות בין השלוליות בשכונה? סרתי לחנות צעצועים בשכונה ור-

כשתי סירת גומי קטנה, עם ציור של פיראטים. אם חלילה נצור לם לטלוויזיה מחולצים מביתנו בסירה, לא הייתי רוצה להיראות לא ממוגן, אבל מצד שני, פיראטים עדיפים על לוגו של הלו קיטי או בובת ברבי. ליתר ביטחון קניתי גם משאבה חשמלית, שלא נבובז ומן וריאות על ניפוח ידני. המשכתי לחנות טיולים, שם הצטיידתי בחגורות הצלה, בארבעה

מעילי דובון עמידים למים, בגרביים לטיפוס הרים, ככפפות תרמיות, בגטקעס ובמכנסיים עמידים למים, וגם במחממים מיוחדים, ששמים בכיסים בשעת חירום.

חזרתי הביתה עני אך מאושה. הצצה לא מעמיקה מדי בח' לונות הבית גרמה לי לקפוץ לחנות הקרובה לחומרי בניין, שם רכשתי מסקינג טייפ, שאותו הצלכתי על כל חלונות הבית בצורת איקס. קניתי גם חבל, ועם עובד זר שאספתי בדרך חיזקנו ענפים של עצי דקל מסביב לבית, שנראו לי מעט כפופים ובסכנת שבידה. קשרנו אותם לעמודי חשמל ולקורות עץ שמצאתי ליד תחנת רכבת בבנייה.

משם נסעתי לסופר ורכשתי, בקטנה, ארבעים קרטונים של חלב עמיד (אשתי הרי אוהבת קפה הפוך, ויום בלעדיו גורם לה להתהפך עלי), ארגו שוקו, שלושה שקי תפוחי

כשהדיווחים על הסופה בשבוע שעבר התחיי לו להגיע, ידעתי שהפעם זה הדבר האמיתי. משהו בהבעת הפנים של החזאים היה רציני ונחוש, ואני בן אדם שיוודע לקרוא בין השורות. הודעתי לגברת הראשונה שהפעם לא יתפסו אותנו לא מוכנים, ושאני מתכוון לנצל את ימים חמישי ושישי כדי להיערך בהתאם.

דבר ידוע במערכות יחסים הוא שכל בן זוג לוקח את התפקיד הפנוי. אני בדרך כלל זה שנוטה לזלזל בהוראות שמגיעות מהשלטונות, והעובדה שדני רופ משרד מהשטח עם מעיל ופרצוף של הוריקן קתרינה לא עושה עלי רושם. אבל הפעם החלטתי שאני אהיה האזרח הלחוץ למופת, בעוד שרעייתי לקחה את התפקיד הפנוי של הספקנית. הזכרתי לה איך הגעתי פעם לארה"ב בינואר לבוש רק בחולצה, ומרוב קור נהייתי כחול כמו החליפה של סופרמן. הבהרתי שאין לי עניין להפקיר את חייהן של בנות הבית על מזבח האדישות (או רדיאטור האדישות).

בחדשות אמרו בפירוש שצפויה סערה עם הפסקות חשמל, והציבור מתבקש להצטייד בסוללות ובמטענים ניידים. ניי גשתי לקופסה שבה אני מרכז את אוסף המטענים הניידים, שאת רובם קיבלתי במתנה מסוכני ביטוח, והכנסתי את כולם למצב הטענה, כולל כמה פנסים לשעת חירום. אבל המחשבה שברגע האמת המטענים לא יעשו את העבודה, או שהפסקת החשמל תתארך ואנחנו ניתקע בלי אור, חימום ואמצעי תקשורת, לא התאימה לי.

שוטתי באינטרנט באתרים רלוונטיים, כולל כאלה שעוסקים בלקחי צונאמי במזרח אסיה ובהיערכות לשואה גרעינית, ומיהרתי למצוא באתר יד שנייה גנרטור 3,000 ואט, ששימש עתודת חירום לרוכן פלאפל בראש העין. מיהרתי למקום, ובתוך 45 דקות הפכתי לבעליו של המכשיר המצויין. קינחתי את העסקה במנה, כולל טחינה על חשבון הבית.

עכשיו, כשנפתרה בעיית החשמל והובטחה לנו סופה מוארת ומחוממת, יכולתי להתפנות לחדרות בענייני תקי שורת. המחשבה שהקווים הסלולריים שלנו, שלא לרבר על קווי הבזק הביתיים, עלולים לקרוס ולהשאיר אותנו בודדים כרוביניזון קרוזו, לא נתנה לי מנוח. הבנתי שרק טלפון לווייני ישאיר אותנו בקשר עם העולם החיצון.

אחרי שחרשתי אתרים של מטיילים שחזרו מהודו, שמתי יד על מכשיר כזה. אמנם למכשיר היה ריח חזק של מריי חואנה, אבל בדיקה שערכתי הרגיעה אותי: הוא תפקד באופן צלול, ואם צריך, הוא גם היה עובר בדיקת ינשוף.